

Sedávala, vrkávala,
mně smutnému spať nedala.

Nebyla to holubička,
byla to naša sestřička.⁷⁾

Tak ho za švagra vítali,
až z něho kosti lítaly.

Hledejte suchého buka,
tam z vašej Kačenky ruka.

Hledejte, kde suchá plaňka,
tam z vašej Kačenky kaňka.

¹⁾ V černej hoře na pasece
švárné děvče trávu seče.

Přijel tě k ní Ondriášek,
z Velehradu Matyášek.

Nažni, Kačo, nažni trávy,
můj koníček, on je hladný.

²⁾ Budu-li já s koňa slézat,
budu k tvému vínku síhat.

Vínku tvému zelenému,
rozmarýnem provitému.

³⁾ Skočil s koňa, zatočil se,
liščil děvče a zasmíl se.

Posadil ju v drobnej trávě,
kázal si jí hledat v hlavě.

Kolik vlasů přehrnuła,
toli slzí uronila.

Copak plačeš, Katerinko,
z Velehradu má panenka?

Plačeš-li ty vínka svého
a vrkůčka zeleného?

Neplaču já vínka svého,
než se bojím meče tvého.

Než mě budeš obímati,
dovol třikrát zavolati,

ať uslyší otec máti.

⁴⁾ Morava se rozlívala, rozlíhala.

⁵⁾ hned se hora rozvinula.

⁶⁾ máti syny svolávala.

⁷⁾ Odpusťte mně to, bratrové,
dám vám za ňu dvě takové.

Nebude nám žádná milá,
jak nám naša sestra byla.

Dvá bratrové odpúšćali,
až z něho kuse létali.

408. Jiné čtení a pěnění

Od Příbora

V čer - nym le - se při pě - knym ko - pe - čku na - mlu - val tam sy - nek
šva - rnu dě - ve - čku, na - mlu - val tam sy - nek šva - rnu dě - ve - čku.

V černym lese při pěknym kopečku
[: namluval tam synek švarnu děvečku. :]

A tak dluho ju sobě namluval,
ež zeleny vinek s její hlavy sjal.

Prosim tě ja, prošvarny Janičku,
něbraň mi zavolať na svu mamičku.

Volaj, volaj, šak se nédovolaš,
šak v tym černym lese ptačka nėslychať.

Jak ponajprem hlasem zavolala,
hned se v černym lese chojka lamala.

Jak po druhej hlasem zavolala,
hned bystra vodička z Dunaja lela.

Jak po třeti hlasem zavolala,
jeja mamička hned z hrobu vstavala.

Zhůru, staňte, rozmili synove,
už se s našu Anu v horach zle děje.

A synove z hrobu povstavali,

na svoje koničky vrane sedali.

Potkali tam jednoho Janička,
byla zkrvavena jeho šablička.

»Cos udělal, rozmily Janičku,
že maš zkrvavenu svoju šabličku?«

Letěla tu bila holubička,
a ja sem ji střelil prostřed srdečka.

Něbyla to bila holubička,
to byla, Janičku, naša sestřička.

Kaj si poděl, rozmily Janičku,
kaj si poděl tu našu sestřičku?

Zakopal sem v lese při chodničku
a přikryl sem ju zelenu chvojičku.

A hned Janičkovi hlavu sfali,
na tej hlavě jemu klobuk něchali.

Na klobuček psali zlate litery,
by lide věděli, čím se provinil.